

[Forsvarsministeren.]

op til behandling i forsvarsministeriet med henblik på spørgsmålet om de finansielle muligheder for en løsning af problemet.

Knud Thomsen: Jeg takker for den højtærede forsvarsministers svar, som desværre ikke indeholder noget konkret løfte. Jeg håber, at det resultat, man kommer frem til, vil være positivt. Problemet er nemlig ikke nyt, det har altså eksisteret siden 1956, så der er løbet en del vand i stranden siden og gået en del støvlebunde ud af private støvler. Jeg har hørt gamle hjemmeværnsfolk sige, at de i og for sig skulle gøre det, at de meldte sig ud af hjemmeværnet i et års tid og så meldte sig ind igen, for så fik de nye støvler. Sådan noget gør hjemmeværnsfolk nu ikke, og man skal heller ikke friste dem til det.

Men det forhold, at der er den permanente skillelinje, gør, at man krænker det, som i og for sig er noget af det værdifuldeste i hjemmeværnet, nemlig at ens økonomiske omstændigheder ikke må gøre nogen forskel, og det er der i dag mellem dem, der har råd til at købe et par nye støvler, og dem, der ikke har råd til at købe et par nye støvler. Alle skal uanset deres økonomiske kår kunne gøre tjeneste, og derfor er det forhold, jeg har peget på, en krænkelse af dette princip.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ole Bjørn Kraft* til undervisningsministeren:

„Vil den højtærede minister i et cirkulære henlede skolernes opmærksomhed på, at det allerede nu er lærerne tilladt at anvende de nordiske talord i undervisningen, og vil ministeren anse det for formålstjenligt at tilskynde i første række regnelærerne til at benytte dem?“

Ole Bjørn Kraft: Kernen i det spørgsmål, jeg har stillet til den højtærede undervisningsminister, er, om undervisningsministeren vil bidrage til, at de nordiske talord bliver mere anvendt i undervisningen i skolerne, end jeg tror det nu er tilfældet, og ikke mindst opmuntre regnelærerne til at bruge det i deres undervisning.

Det er vist den almindelige opfattelse,

også blandt lærere, at det ikke er korrekt dansk at sige eller skrive *toti, niti* eller femti o. s. v., men det er en misforståelse. Efter retskrivningsordbogen, som uden forbehold siden 1955 har bragt de nordiske titalformer som valgfri former, ligestillet med tyvetalsformerne, er det fastslået, at det er fuldt korrekt at anvende titalformerne, og det står altså lærerne frit for at bruge dem i undervisningen eller lade være. Jeg tror imidlertid, det ville være heldigt, om lærerne fik en opmuntring fra undervisningsministeren til nu i højere grad at tage disse former i brug. Det er jo sådan, at de breder sig, og med rette. I forretningslivet anvender dem i stigende grad eller næsten altid på girokort, checks og kontrakter, og offentlige myndigheder som nationalbanken og finansministeriet har også taget titallene i brug. Således har statens præmieobligationer fra 1948 og 1954 været betegnet med femti. Det samme gælder de pengesedler fra 1957, som afløste de tidligere, der angav, at de havde værdien halvtreds-sindstve kroner.

Der er imidlertid et argument, som i den senere tid melder sig med stigende styrke: den stadig stærkere udbredelse af den automatiske telefon, hvor abonnenten skal dreje på en nummerskive. Det er klart, at når man siger enogfirs og derefter skal dreje otte-en, er der mange muligheder for fejltagelse. Det gælder både for publikum og dem, der skal ekspedere samtalerne. Men for mig er der et andet argument, som er hovedargumentet, og det er hensynet til det nordiske sprogfællesskab. Det er jo på en måde også et praktisk spørgsmål, fordi det gælder om, at vi forstår hinanden, og det er en kendsgerning, at både nordmænd og svenskere har meget vanskeligt ved at forstå vore halvtreds, halvfjerds o. s. v. Hvis vi gik fuldstændig over til titalformerne, således som Norge gjorde det for 10 år siden ved at antage den svenske form, ville vi have tilvejebragt et fuldt nordisk sprogfællesskab i den henseende til gavn, tror jeg, for hele fællesskabet og ikke mindst for forståelsen mellem danske og svenske omkring Øresund.

Når jeg har taget sagen frem her, er det, fordi vi, nu da vi står foran at gå ind i fællesmarkedet, hvad jeg regner med bliver til virkelighed, må gøre alt for at knytte de nordiske folk sammen, således at vi kan